

това за Калоферъ и Пазарджикъ. Такъжъ навѣтъ не можаше да остане безъ изслѣдование, затова пратихъ ся вѣрни чиновници да ся научатъ за тая работъ, които и показахъ истинитъ, чи се това, що съдържава молбата имъ, е лъжовно, защото учението имъ е сообразно съ царското желание, и така завистниците останахъ посрамени, пжкъ школитъ продължаватъ учението.

Освѣтъ това друго нѣщо още може да преостанови нашитъ успѣхи, това е, дѣто лане ся напечатахъ правила за училището, по които тия подпадатъ подъ владическитъ самоволна власть. Той може да туръ и ваде надзиратели и учители школски; той може да назначи какво да учятъ и пр. — Защото владицитъ сега не сж бжлгаре, сѣкий може да предвиде, чи бжлгарскитъ школи и самитъ церкви отъ едни и другъ годинъ щж ся обжрнатъ въ грѣци . . . Дали е суждено¹⁾ въ това време, дѣто милостивиятъ Султанъ развива по сѣко мѣсто образованието, бжлгаретъ да ся погжрчатъ!? — Пази Боже!

Суетенъ щеше да е той страхъ, ако Бжлгариятъ имаше владици отъ языкътъ си; но и да ся подадохъ лане на царятъ много молби за това, желанието имъ не можж да стане, защото ония, които сега иматъ въ рѣцитъ си тия мѣста, не щжтъ никакъ да ги оставятъ, като прибилни²⁾ за тѣхъ. Но надевами ся, чи ще да дойде времето да ся умилостиви Султанътъ надъ бжлгаретъ, защото святото евангелие така гласи: „Просете, и ще ви ся даде; тржсете, и ще намѣрите; чукайте, и ще ви ся отвори“ (Мат. 7, 7).

Ако Богъ даде здравие и животъ, не щемъ остави и напредъ да обявявами нашитъ мисли за просвѣщението ни; между това отдавамъ на сичкитъ родолюбци братското ми привѣтство.

Одеса,

день февруари 1847 годинъ.

Василий Априловъ.

¹⁾ Сждено. ²⁾ Изгодни.